

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII

(Pilda bogatului
cărui i-a rodit țarina)

SF. AP. FILIMON, ARHIP, ONISIM ȘI
APFIA; SF. MC. CECILIA

Bunurile materiale pe care le avem sunt daruri ale lui Dumnezeu, pe care noi trebuie să le câștigăm cinstit, prin munca noastră, căci acestea sunt suportul vieții noastre biologice. Atunci când avem peste necesar și ne alipim viața de ele, acestea ne înrobesc, devenim lacomi și zgârciți, iubitori de plăceri și nemilostivi.

Așa s-a întâmplat și cu bogatul din evanghelia de astăzi. Ogoarele pe care le avea au rodit din belșug peste așteptări. În loc să se gândească la o bună chivernisire a bunurilor pe care le dobândise și cu milostivire să împartă și celor săraci și lipsiți de ajutor, acesta nu-i mulțumește nici lui Dumnezeu pentru roadele pe care i le-a dat, se închide în egoismul său, gândind să facă mai mari hambarele pe care le avea și acolo să adune doar pentru sine și pentru desfătarea plăcerilor sale toată averea sa.

Aflându-se în fața acestei situații, gândește că și sufletul său se hrănește cu bunuri materiale, care îi ajungeau după calculul său pentru mulți ani, de aceea și zice: „Suflete al meu, ai multe bunătăți, de acum odihnește-te, bea și mănâncă și te veselește.”

Acesta este programul lui de viață, un program greșit care răstoarnă valorile și îi va aduce moartea sufletească. Căci prin glasul conștiinței sale Dumnezeu îi spune: „Nebune, în această noapte pe neașteptate ți se va cere sufletul, adică vei muri și cele adunate cu atâta lăcomie și nemilostivire ale cui vor fi?”

Vedem, deci, că viața omului nu stă în prisosul avuțiilor sale ci în inima milostivă și darnică, care se deschide la nevoile aproapelui, pe aceea o iubește Dumnezeu. Bogatul nu a știut să fie milostiv și recunoscător lui Dumnezeu,

FERICIȚI CEI MILOSTIVI

Pericopa evanghelică din Duminica aceasta, prin pilda omului bogat cărui i-a rodit din belșug țarina (Luca 12, 16-21) ne îndeamnă acum la începutul Postului Nașterii Domnului să fim bogați în milostivire și fapte bune, să ne îmbogățim sufletul și viața noastră cu smerenie, credință, cu multă darnicie, să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate câte avem de la El și să ne deschidem inima la nevoile semenilor noștri, făcând din prisosul bunurilor materiale pe care le avem, comoară neveștejită în Ceruri. Să nu urmăm exemplul bogatului care s-a închis egoist în sine, care era nemulțumitor și nemilostiv, lacom și zgârcit, alipit și înrobitor total lucrurilor materiale pe care le dobândise. Deși era cu hambarele pline, era totuși un suflet gol. N-a știut să facă din bogăția sa scară către Cer, prin milostivire și darnicie. S-a încuiat singur prin egoism și zgârcenie, în afara Împărăției vieții veșnice. De aceea și Hristos ne îndeamnă la finalul pildei să ne agonisim comoară în Ceruri, îmbogățindu-ne în Dumnezeu.

ci a rămas înrobitor de averi, vândut celor trecătoare și plăcerilor.

Nu bogăția sau sărăcia ne mântuiesc, ci atitudinea pe care o avem față de aceste două realități ale vieții. Și Zaheu a fost bogat, dar jumătate din avere a împărțit-o săracilor și și-a mântuit sufletul. Deci bogatul se poate mântui, miluind pe Lazării de lângă el și milostenia lui devine o scară către Cer.

La fel și cel sărac se poate mântui, dacă fără cârtire își înțelege crucea sărăciei, nu urăște pe nimeni, se roagă și are viață curată.

Să nu uităm faptele milei trupești și faptele milei sufletești. Dacă nu avem bani sau lucruri materiale ca să ajutăm un sărac sau nevoiaș, putem arăta milă sufletească față de aceasta, dându-i un sfat bun, un cuvânt de încurajare sau

mângâiere și să ne rugăm pentru el.

Bogatul nu și-a agonisit prin dărnicie comoară în cer. Era un îndestulat doar pentru lumea de aici, avea sufletul sărac, însingurat și înrobit.

Învățăm din evanghelia de astăzi să unim postul și rugăciunea cu fapta bună și milostivă. Să-i mulțumim lui

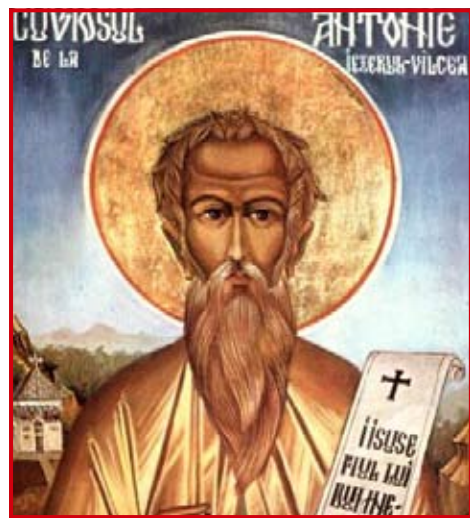
Dumnezeu pentru darurile date nouă, fiind și noi milostivi și iubitori față de semenii noștri, așa încât prisosul nostru să împlinească lipsa celorlalți.

În societatea de azi, consumistă, egoistă și indiferentă, alipită mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, Biserica, prin lucrarea ei socială, este aproape de

cei săraci și nevoiași, lipsiți de ajutor, conștientă fiind că orice faptă bună și milostivă străbate Cerurile până la Tronul lui Dumnezeu. Să nu uităm cuvântul lui Hristos: „Fericiți cei milostivi că aceia se vor milui!”

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

Cuviosul Antonie de la Iezerul Vâlcii a trăit după pilda sihaștrilor de demult și ne-a lăsat prin pilda vieții sale un adevărat model de trăire creștină în lume și cale spre desăvârșire în viața monahală.

Cum reiese din Pomelnicul găsit de strănepotul său, Sfântul Antonie s-a născut în anul 1628 în Ianina din ținutul Pindului, azi pe teritoriul Greciei, provenind dintr-o familie de negustori aromâni binecredincioși, părinții săi numindu-se Iane și Stana. A venit la vârsta de 20 de ani în Oltenia, stabilindu-se în orașul Râmnicu Vâlcea, îndeletnicindu-se cu comerțul. Tânărul Antonie s-a căsătorit în orașul Râmnicu Vâlcea cu Despina și a avut cel puțin un fiu, cu numele de Mihail.

La vârsta de 64 de ani intră în mănăstirea Sărăcinești și se călugărește. Reface chiliile și biserica de la Sărăcinești, numărându-se printre ctitorii mănăstirii. După trei ani cere voie episcopului Ilarion să plece la muntele Athos. Episcopul nu-i îngăduie să plece și-i spune că loc prielnic rugăciunii va găsi și la Schitul Iezer. Cuviosul Antonie se retrage acolo, refăcând biserica veche și o parte din chiliile care se găsesc și acum.

Într-o noapte, Sfântul a avut un vis în care i se spunea că trebuie să meargă mai sus și să-și construiască o chilie, în care să se retragă. Găsește o stâncă în care se pregătește să-și sape o peșteră. Înștiințându-l pentru aceasta pe episcop, a luat binecuvântare și timp de trei ani, singur, cu dalta și ciocanul, a săpat în stâncă un paraclis, chiliia și mai apoi mormântul la intrarea în peșteră, fără a avea alt sprijin decât numai pe Dumnezeu.

Aici începe Sfântul Antonie a duce

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE DE LA IEZERUL VÂLCII

nevoințe mai presus de fire, căci, la vârsta bătrâneților aflându-se, se încinge cu brâu de fier, mănâncă numai la al nouălea ceas „pâine tocmită cu măsură”, iar pe pat nu doarme culcat, ci numai se reazemă. Și împletește rugăciunea cu munca grea a pământului.

După 25 de ani de aspră viețuire monahală în sihăstrie, Dumnezeu îi descoperă cu patruzeci de zile înainte timpul trecerii sale la cele veșnice. Sfântul Antonie și-a chemat ucenicul, pe ieromonahul Nicolae, și-l înștiințează tainic despre apropiata sa plecare, povățuindu-l să-l îngroape în gropnița pe care singur și-o săpase în piatră. Și pentru că episcopul și egumenul schitului voiau să-l îngroape în mănăstire, Sfântul Antonie a lăsat ca testament să-i rămână trupul la peșteră: „De nu mă veți îngropa aicea, nici voi nu veți mai putea ședea aicea”. De acum Sfântul mai mânca doar o dată pe săptămână câte puțină pâine uscată, iar de la rugăciune și slujbe era nelipsit. Prin puterea lui Dumnezeu care îl întărea, a trăit ultimele zile doar puțin slăbind cu trupul, iar apoi, îmbolnăvindându-se, s-a culcat pe o rogojină, adormind somnul cel de veci. A trecut dincolo într-o zi de luni, la al

nouălea ceas, după ce a lăsat ucenicului său ultimele cuvinte de învățătură pentru mântuirea sufletului. Era a 23-a zi a lunii noiembrie din anul 1720.

În anul 1850, Sfântul Calinic de la Cernica, episcop la Râmnicu Vâlcea, a vrut să-i descopere sfintele moaște și să le aducă jos la mănăstire. A făcut o priveghere de toată noaptea și când a urcat la peșteră s-a pornit o furtună puternică, semn că sfântul nu dorea să fie dezgropat. Cunoscând sfântul ierarh că este semn dumnezeiesc, nu a mai încercat a dezgropa sfintele moaște.

După 100 de ani, în anul 1950, sora Dumitra, care tot venea să aprindă candela și care se ruga acolo în peșteră, la mormânt, a săpat și a găsit cărămida pe care scria numele sfântului și osemintele sfântului pe care le-a dus jos, la mănăstire și le-a așezat într-o raclă în sfântul altar.

Cuviosul Antonie de la Iezer a fost canonizat în anul 1992. Astăzi mulțime de credincioși se roagă la moaștele sale ce se află în paraclisul de la Mănăstirea Iezer sau urcă la peșteră, unde în liniștea codrului se bucură de întâlnirea tainică cu cel care, urmând Mântuitorului, s-a făcut viu în veci. ❖

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina

Este prăznuită pe 25 noiembrie. Sinaxarul ne spune că a trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305). De origine din cetatea Alexandria, era fiica unui principe care se numea Consta.

Era foarte frumoasă și înaltă la trup, și

avea ca la optsprezece ani. Era și foarte învățată, tot Sinaxarul amintind că ea îi citise, printre alții, pe Homer și pe Virgiliu, marele poet al latinilor, dar și pe filosofii Aristotel și Platon, nefiindu-i străină nici învățătura tainică a marilor magi (astrologi) Ianni și Iambri, pe a lui Dionisie și nici profețiile Sibilei. A învățat încă și meșteșugul ritoric (al grăirii frumoase) și multe limbi și dialecte cunoștea. Nu numai cei ce au văzut-o o admirau, ci și acei care numai auziseră de renumele și înțelepciunea ei. În anii împăratului Maximian și ai fiului său Maxentiu a fost prinsă pentru mărturisirea cea în Hristos și a fost dată spre multe feluri de chinuri. Dar cu înțelepciunea sa și cu buna grăire, a înduplecat pe o sută și cincizeci de ritori ca să creadă în Hristos, împreună și cu alți mulți păgâni. Și încheie Sinaxarul: „Cu care împreună i s-a tăiat capul fericitei și a luat cununa mărturisirii”. ❖

„SĂ VĂ RUGAȚI NEÎNCETAT LUI DUMNEZEU!”

Duminica trecută, 15 noiembrie 2020, o veste tristă ne îndolia: părintele arhimandrit Ghelasie Țepeș, ctitorul și starețul mănăstirii Sf. M. Mc. Dimitrie Izvorătorul de Mir, din apropierea Sighișoarei, plecase la Domnul. A murit la Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș, diagnosticat fiind ca pozitiv la testul PCR.

Era un duhovnic iubit și respectat de credincioși, cunoscut mai ales pentru că fusese ucenicul părintelui Arsenie Boca. Iar în ultima vreme predicile sale erau cu drag ascultate de credincioși.

Mărti, 17 noiembrie 2020, la mănăstirea Sf. M. Mc. Dimitrie Izvorătorul de Mir a fost oficiată de către Mitropolitul Clujului și Arhiepiscopul Alba Iuliei slujba de înmormântare a Arhim. Ghelasie Țepeș. Au participat viețuitorii așezământului monahal, credincioși, ucenici și fii duhovnicești ai starețului mutat la Domnul.

IPS Mitropolit Andrei spunea cu durere: „Am venit să aducem mângâiere, să prezentăm condoleanțe Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, obștii mănăstirii și credincioșilor care l-au iubit; iar dacă mângâierea noastră este slabă, e puternică mângâierea care vine de la Domnul Iisus Hristos”.

O viață închinată lui Hristos

Părintele Ghelasie s-a născut la data de 27 mai 1962, în localitatea Măgheruș, comuna Nadeș (jud. Mureș). A primit la botez numele Gheorghe, fiind al șaselea copil din cei opt ai soților Valer și Anuța Țepeș. Școala primară și ciclul gimnazial le-a urmat în comuna Nadeș, iar în anul 1982 termină cursurile Liceului Agroindustrial din Sighișoara. Dând dovadă de vocație monahală autentică, se închinoviază la mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, unde îndeplinește de-a lungul celor 12 ani de viețuire (1982-1994) aproape întreg ciclul de ascultări monahale.

În anul 1983 este tuns rasofoar, primind numele Gherasim, iar la data de 15 august 1989 este tuns în monahism de starețul mănăstirii, Arhimandritul Veniamin Tohăneanu. La 15 august 1992, tot de Praznicul Adormirii Maicii Domnului, este hirotontit ierodiacon de către Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului. Același mitropolit, pe 23 aprilie 1993, îl hirotonește ieromonah.

Între anii 1990-1994 va urma cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu.

După absolvire, în anul 1994, este detașat cu un grup de monahi la mănăstirea Lupșa (jud. Alba) pentru a revigora viața monahală de aici. Va fi stareț la Lupșa între anii 1994 și 1998.

În semn de aleasă prețuire pentru bogata activitate pastorală și administrativă desfășurată aici, în anul 1997 Părintele Ghelasie Țepeș avea să fie hirotosit într-un protosinghel.

În anul 1998, însoțit de un număr restrâns de ucenici, se va stabili în împrejurimile municipiului Sighișoara, unde înființează și ctitorește mănăstirea „Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir”. Va rămâne stareț aici timp de 22 de ani, până în clipa trecerii la cele veșnice. Cu ocazia sfințirii mănăstirii, la data de 6 mai 2005, Părintele Protosinghel Ghelasie a fost hirotosit arhimandrit, primind totodată și Crucea Patriarhală, cea mai înaltă distincție bisericească pentru clerici în Biserica Ortodoxă Română.

Testament: „La moartea mea”

Parcă presimțindu-și moartea timpurie, a scris câteva strofe ca testament pentru viețuitorii obștii sale, pentru fiii săi duhovnicești, dar și pentru toți cei care l-au avut aproape de sufletul lor.

La moartea mea

*„Când Dumnezeu la El o să mă cheme
Și tot ce-i pământesc în urmă voi lăsa,
De-o fi târziu sau poate prea devreme,
Să nu uitați, vă rog, de rugăciunea mea!*

*La moartea mea, aș vrea ca nimeni să nu plângă,
Nici rude, nici prieteni și nici frați,
Iar dacă fără voie lacrimi o să curgă,
Ștergeți-le! Nu plângeți, ci vă bucurați!*

*Că moartea-i doar o punte ce ne trece
De-aici, de pe pământ, spre veșnicie,
Nu vă-ntristați că trupul îmi e rece,
Am sufletul arzând de bucurie,*

*C-am părăsit de-acum viața păcătoasă
Și sufletul mi-e parcă, mult mai ușurat,
Nu plângeți după mine, căci moartea e frumoasă,
Atunci când te găsește cu sufletul curat!*

*La căpătâiul meu, aș vrea să nu fie tristețe
În ceasul când veți sta să privegheați,
Ștergeți-vă deci, lacrimile de pe fețe
Nu vreau să plângeți, vreau doar să vă rugați!*

*Rugați-vă așa cum știți mai bine
Ca sufletu-mi s-ajungă sus în cer,
E tot ce-ați mai putea să faceți pentru mine,
Și tot ceea ce eu aș mai putea să sper!*

Probabil că părintele a plecat împăcat cu Dumnezeu și cu această lume, iar viața sa a fost deplin încredințată lui Dumnezeu. Se pare că sufletul său a fost în pace, căci sfârșitul și l-a așteptat cu bucurie și nu cu teamă sau tristețe. De aceea îi și îndeamnă pe toți să nu plângă la înmormântarea sa, ci să se bucure.

Nouă însă ne rămâne să învățăm de la sfinția sa să parcurgem drumul acestei vieți cu folos și să fim oricând pregătiți ca dânsul să plecăm, fără teamă și regrete, la marea întâlnire cu Hristos. Dumnezeu să-I odihnească între sfinții Lui! ❖

*În jurul meu, aș vrea să nu fie-ntristare,
Chiar dacă trupul mi-e rece și pustiu,
În loc de plâns, aș vrea s-aud cântare
Căci sufletul îmi va rămâne veșnic viu.*

*Cântarea îmi aduce-n suflet pace,
Cu ea slăvit-am tot mereu pe Dumnezeu,
Cântați-mi tot ceea ce știți că-mi place
S-aduceți bucurie sufletului meu!*

*Și-n clipa grea, în ceasul despărțirii,
Să țineți minte ce v-am spus, să nu uitați,
Nu vreau să plângeți, asta-i legea firii,
Căci rând pe rând, cu toții, morții vom fi dați!*

*În urma mea, aș vrea să nu rămână jale,
Cum am văzut de-atâtea ori și eu,
Căci fi-voi ca o umbră, în a voastră cale
Și lângă voi, cu sufletul, voi fi mereu.*

*Iar pe mormântul meu, când puneți câte-o floare,
Nu vreau să fiți cu ochii-nlăcrimați,
Vreau doar să v-amintiți că viața-i trecătoare,
Și n-aveți prea mult timp să cugetați!*

*Și ruga mea v-o las ca pe-o povață,
Să o purtați în suflet tot mereu,
Și-atâta timp cât veți trăi în viață:
SĂ VĂ RUGAȚI NEÎNCETAT LUI DUMNEZEU!” ❖*

SFÂNTUL CUVIOS IACOV TSALIKIS, STAREȚUL MĂNĂSTIRII CUVIOSULUI DAVID DIN EVIA

De când am ajuns pe pământul Greciei, mi-am dorit să ajung și în insula Evia, la mănăstirea Sf. David din Evia. Mărturisesc că aveam mare evlavie la unul dintre sfinții care au trăit aici: Cuviosul Iacov Tsalikis. Pe care îl sărbătorim chiar azi, 22 noiembrie.

A trăit între anii 1920 și 1991. A fost starețul mănăstirii, a cărei obște a păstorit-o în vremuri grele, ridicând sfântul lăcaș dintr-o stare avansată de degradare, cu multă nevoiță însă.

Cuviosul Iacov a trăit 40 de ani în Mănăstirea Sf. David din Evia. Părintele Iacov Tsalikis a fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine, înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Părintele Porfirie spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înainte-văzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuviosul Paisie Aghioritul afirma că deținea „harismele Sfântului Nectarie”.

S-a născut în data de 5 noiembrie 1920 în Libisi, Asia Mică, într-o familie săracă, dar credincioasă. Bunica sa, Despina, provenea dintr-o familie cu mulți călugări și preoți. Viața familiei a fost foarte grea. Mai ales că pe la anul 1922 a avut loc schimbul de populație între Grecia și Turcia, iar familia și rudele sale au fost nevoite să plece în Grecia. Turcii însă au grijă înainte de plecare să-i deposedeze de bani și de toate lucrurile de valoare. Când familia ajunge în Grecia, viețuiesc în condiții extrem de vitrege în niște barăci, mai multe familii chiar în aceeași încăpere. Numai credința puternică i-a ținut uniți și i-a ajutat să meargă mai departe. Ajung în cele din urmă în Farakla, Evia.

Micul Iacov învață pe de rost Sfânta Liturghie de la 6 ani. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorind să imite ceea ce făceau preoții la sfintele slujbe. Se îngrijea de bisericuțele din împrejurimi și se ruga fierbinte sfinților. Cunoscătorii săi, văzând modul său de viețuire, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic. La numai 9 ani micul Iacov a devenit scăparea locuitorilor simpli și săraci - mai mult a refugiaților - cărora le citea rugăciuni și exorcisme. Iar ei au început să-l cheme ori de câte ori se întâmpla ceva rău.

Maica Domnului și sfinții i-au apărut de multe ori în viață și l-au ajutat, l-au vindecat și îndrumat. Viața sa a fost plină de încercări, dar și-a petrecut-o în curățenie, smerenie și rugăciune. Multe minuni l-au înconjurat încă din copilărie, iar cu vremea, pentru îndelunga sa răbdare, asceză, blândețe și rugăciune, a căpătat multă îndrăzneală la sfinții care

de multe ori îi apăreau aievea și răspundeau rugăciunii lui pentru cei în necazuri.

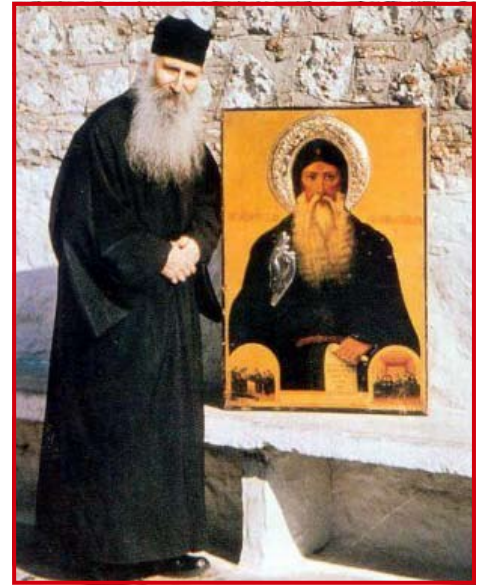
Între anii 1947 și 1949 și-a satisfăcut stagiul militar. Întors acasă, preia responsabilitățile familiale, deoarece părinții săi se mutaseră la Domnul. În anul 1951, după ce și-a căsătorit sora, intră în mănăstirea Cuviosului David din Evia, unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes. Părintele Iacov era hotărât să rămână în mănăstire indiferent de ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină.

În anul 1952, în luna noiembrie, este tuns în monahism. Luna următoare este hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupească, dar nu-și micșora nevoița sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupești.

După anul 1970, sporirea duhovnicească a părintelui a fost direct proporțională cu suferințele sale. Simțea dureri nesfârșite, însă emanația duhovnicească era inepuizabilă. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea necontenit nespusa bucurie a învierii.

În anul 1975 devine stareț. Tot în același an Mântuitorul îl învrednicește să vadă și să atingă Sângele cel Preasfânt al Său, la Sfânta Proscomidie. Pentru chipul îmbunătățit al vieții sale, veneau la stareț oameni din toată Evia și din Atena, pentru a-l vedea, a-l asculta și a se mărturisi, cu toate că părintele Iacov era un om foarte simplu. Absolvise numai ciclul primar.

Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminuau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli de

inimă, tromboze și altele, dar marea sa iubire față de oameni nu-l lăsa să se gândească deloc la problemele sale personale, ci spovedea și povățuia neîncetat. În ultimul an al vieții sale, trupul său devenise o ruină, era numai piele și os. Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspânda în jurul său o pace dumnezeiască.

În data de 21 noiembrie 1991, de ziua prăznuirii intrării Maicii Domnului în biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov s-a mutat la locașurile cele cerești.

După adormirea sa, starețul a săvârșit multe minuni. Una dintre ele este aceasta: preotul responsabil al bisericii Sf. Ioan Rusul l-a văzut pe fericitul stareț în biserică. Starețul i-a cerut să-i aducă racla Cuviosului Ioan ca să se închine. I-au adus-o și s-a închinat cu veselie rostind rugăciuni cu cuvinte deosebit de frumoase, care înveseleau nespuse pe cei din jur. La un moment dat, starețul a terminat și a spus: „Luați-l pe Cuviosul”. Atunci preotul și alții ce erau cu el s-au plecat să se închine și ei, iar apoi să ia racla. Dar, uimiți, au văzut că în raclă era starețul Iacov, iar nu cuviosul Ioan.

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, întrunit în noiembrie 2017 în ședință de lucru, a aprobat canonizarea Starețului Iacov Tsalikis, stabilind ca dată de pomenire ziua de 22 noiembrie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 NOIEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)
Miercuri 25.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 28.11	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 29.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor)